

Inviatare sau

INDRUMATORUL

CREȘTIN BAPTIST

BULETINUL CULTULUI CREȘTIN BAPTIST DIN R. P. R.

Anul IX Nr. 4

Redacția și Ad-ția : București, Bd. N. Titulescu 56/A, Tel. 7.37.05

aprilie 1954

GLORIA INVIERII

Neamurile și faptele lor se judecă după ce timpul lor a trecut, după ce istoria lor s-a închis. Toate acestea se pot vedea ca printr-o lunetă întoarsă spre trecutul veacurilor. Așa de pildă, religiozitatea Evreilor a fost concretizată în faimosul lor Templu zidit de Solomon; compătimitatea budistă a fost reprezentată în statuia lui Budha, cel cu o mie de brațe, cu care să poată împărți tuturor darurile sale binefăcătoare. Misticismul Egiptenilor a fost sintetizat în tainicile lor piramide, etc.

Creștinismul însă, n-a ridicat nici un monument la care să se uite toate popoarele ce l-au îmbrățișat, ca la un simbol al credinței lor. Există însă un fapt glorios, magnific, și pururi nou, care contribuie prin importanța lui, temelia întregii creștinătăți. Acest fapt glorios pe care creștinătatea îl consideră ca cel mai important în istoria omenirii este Invierea lui Hristos din morți.

Fără credința în învierea lui Hristos, speranța Creștinismului ar fi zadarnică; propovăduirea noastră n-ar avea nici un temei. Fără învierea lui Hristos nu pūtem concepe originea și rostul Bisericii creștine, afară numai dacă lumea e dispusă să admită că această biserică e clă-

„Dacă n-a înviat Hristos atunci propovăduirea noastră este zadarnică...” I Cor. 15: 14.



dită pe o uriașă minciună. Fără învierea lui Hristos toate învăță-

turile religiunii creștine plutesc efemerice în văzduh și morala

Creștinismului ar avea o bază foarte întunecoasă; căci Isus, fără învierea Sa, n-ar mai fi o persoană morală.

Iată de ce pentru apostolul Pavel, faptul învierii, a fost mult real.

De aceea afirmă el cu atîta siguranță: „*Dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică...*”

Mai mult încă, „*noi sintem — spune mai departe apostolul — descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos cînd nu L-a înviat.*”

Dacă numai pentru viața a-aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sintem cei mai nenorociți dintre toți oamenii.”

Prin ce s-a manifestat mai întîi faptul învierii, ca Pavel să poată ajunge la concluzia a-aceasta?

Primul lucru care l-a ajutat pe Pavel să creadă faptul glorioasei învierii a fost:

ARĂTAREA CELUI INVIAT

Dovada arătărilor Lui personale a devenit pentru ucenicii Săi și întreaga creștinătate, cel mai puternic argument al învierii. Iată cu ce cuvinte luminoase poate scrie unul din martorii Săi oculari, această experiență avută cu Cel înviat: „*Ce era de la început, ce am auzit, am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mîinile noastre, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtaşie cu noi. Și vă scriem aceste lucruri ca bucuria voastră să fie deplină.*” I Ioan 1 : 14.

Cîtă siguranță, cît adevăr și experiență vie ne spun cuvintele celui mai iubit ucenic al Său; totuși necredința asupra învierii s-a încuibărit atît de mult în sufletul unor critici, care nu cred în fenomene supranaturale încît

să se poată auzi din gura lui Goethe cuvintele: „*Nici un glas din cer n-ar putea să mă convingă că un mort poate să învie.*” Iar lui Voltaire, vorbindu-i-se despre înviere, a spus: „*Dacă la Paris, într-o piață, în fața unei mulțimi de mii de capete, în fața ochilor mei, s-ar întîmpla o așa minune, totuși, eu n-aș da crezare nici ochilor mei, nici mulțimii.*”

Aici iese limpede adevărul exprimat de Domnul Isus în pilda cu bogatul și cu Lazăr: „*Nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.*” Luca 16 : 31.

Faptul că Maria a putut spune: „*L-am văzut pe Domnul!*” și Toma după ce l-a pipăit mîinile și coasta: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” — el cel mai necredincios — este un argument viu pe lîngă multe altele care nu se vor putea tăgădui nici odată de nimeni și nimic.

Dacă vom deschide Evangheliile, vom vedea că arătările glorioase ale Celui înviat — peîre-cute numai în faptul aceleeași zile a învierii, ce țin din zorii strălucitei dimineți pînă în amurgul tainicului Emaus, — sînt legate într-o ghirlandă de atîta frumusețe și varietate încît n-ai vrea să se termine o veșnicie întregă.

Aci vezi; cum Cel înviat se arată Mariei, strigînd-o pe nume cum le întîmpină pe celelalte femei care au venit la mormînt; cum îl caută pe Petru să-i șteargă lacrimile regretului; cum frînge pîinea la cei doi din Emaus, ce nu l-ar mai fi lăsat să plece; cum apare în mijlocul celor zece, cînd stăteau cu ușile încuiate, etc.

Dar bucuriile și arătările Celui înviat vor fi împărțite și cu Toma ce nu era prezent. Apoi cu cei cinci sute care-L urmau; cu Iacov, etc. Și nimbul strălucitelor arătări se încheie cu aceea,

din drumul spre Damasc, unde spune marele apostol singur: „*După ei toți, ca unei stîrpituri mi s-a arătat și mie.*” I Cor. 15 : 3—8.

Și dacă experiența celor ce L-au văzut cu ochii lor — constituie pentru noi monumentul adevărului, ce nu poate fi doborît de talazurile criticilor ce l-au inundat de veacuri, — că Isus a înviat, al doilea adevăr pe care îl experimentăm și noi, este:

PROPOVADUIREA CELUI INVIAT

De la primul mesagiu al învierii, dat de înger femeilor, venite să-i îmbălsămeze trupul și pînă în zilele noastre, Evanghelia Celui Inviat este propovăduită în toată lumea.

Ingerul a afirmat prima dată că Isus, care a fost răstignit „*a înviat după cum zisese*” și că această veste să se ducă mai departe îngerul adaugă: „*duceți-că repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți*” și evanghelistul continuă: „*ele au plecat repede de la mormînt cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.*” Mat. 28 : 7—8. Ce bine se potrivește aci cuvintele psalmistului: „*Un cuvînt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune, sînt o mare oștire.*” Ps. 68 : 11.

Intr-adevăr nimeni n-a fost în stare să smulgă din inima apostolilor, bucuria ce au avut-o la învierea Domnului. Erau prigoniiți, batjocoriți, bătuți, închiși în temniță, chinuiți și omoriți, dar suferințele din lumea aceasta, erau nimic înaintea bucuriei învierii Lui Hristos.

Acei martori confirmă învierea Domnului prin facerea multor minuni, prin multa obșeală și alergătură pentru vestirea Evanghелиei și prin chinuitoarea lor moarte fără să cîrtească.

Pe acest Isus, îl propovăduia apostolul Petru, când spunea: „Pe Isus din Nazaret... Dumnezeu L-a Inviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea”. Fapt. 2:22—24, și predica lui continuă: „noi sintem martori a tot ce a făcut El... Dumnezeu L-a Inviat a treia zi”. Fapt. 10:40—43.

„Aceasta este minunea cea mare care dovedește Dumnezeirea Fiului Omului, dacă Isus nu era Dumnezeu, nu era cu puțință ca răstignirea și suferințele Lui de pe Golgota, să fie cunoscute de lumea întreagă și totodată să fie răsturnătorul tuturor credințelor pe care lumea le practica pînă în zilele Lui. Cum putea să-și închipuie, Pilat Guvernatorul Palestinei, care a ținut pe cruce, pe lemnul necinstei și al blestemului pe Blîndul Invățător din Galileea, că acest lemn și această cruce va împodobi într-o zi stema împăraților romani?”

Dar gloria învierii lui Isus, este propovăduită cu atîta credință de urmașii Săi, fiindcă sint siguri de,

REVENIREA LUI GLORIOASA

E foarte interesant că această măreață taină și promisiune dată celor ce au fost martorii Invierii de către îngerul Domnului la Înălțarea Sa la cer, Fapt. 1:11, a fost descoperită ucenicului acela care nu s-a despărțit de El nici la cruce.

În timp ce este răpit de Duhul Domnului, el face următoarea proorocie cu privire la revenirea Celui Inviat, în-a cărui mîini a văzut cu ochii lui semnul cuielor: „Iată că El vine pe nori, Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns”. Apoc. 1:7, și revăzîndu-L în toată splendoarea gloriei Lui, Cel Inviat își întărește mărturia dată prin înger, cu cuvinte, ce spulbe-

ră orice îndoială, orice deznădejde asupra glorioasei Lui învieri din inima unui credincios.

Vorbindu-i personal din gloria unde L-a văzut Ștefan, propovăduitorul credinței, El îi spuse: „Eu sint Cel dintîi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sint viu în vecii vecilor. Amin”. Apoc. 7:18.

Cu aceste cuvinte se culminează adevărul asupra glorioasei Invieri care strălucește cu litere de foc în propovăduirea tuturor martorilor lui Isus despre

Invierea Sa, asigurîndu-le speranța revederii cu El în gloria cerească.

Iată de ce cîntăm noi refrenul mărețului imn al Invierii astfel:

„Luați piatra de pe mormînt,
„Căci Isus din morți a înviat;
„El fusese răstignit nevinovat
„Dar murind puterea morții a surpat:

A-nviat, a-nviat, Aliluia A-nviat!

POPA N. PETRE

HRISTOS A INVIAT!

de M. D.

Tresaltă iarăși viața, i-o dulce primăvară...
În zorii dimineții sub cerul luminat
Din zările albastre un înger se coboară
Mormîntul străjuiește și spune tuturor,
Să nu-L mai caute-acolo, c'odată cu-aurora
Hristos a înviat!

Femeile zmerite aflat-au sfînta veste;
De la femei îndată și Petru a aflat,
Că cel care murise din nou acum trăiește,
Că nu mai este-n groapă Isus Stăpin a toate,
C-a-nvins întunecimea, drapel a pus pe moarte
Măreț a înviat!

În spre Emaus, spre seară, doi ucenici plecară
În suflet cu tristețe căci ei au așteptat
S-audă-o veste nouă... Iar ei nu cutezară
Nici ochii să-și ridice mergînd tăcuți la vale,
Cînd iată lingă dînșii, ca un străin pe cale,
Hristos s-a arătat!

I-a învățat pe dînșii Profeții și Scriptura,
I-a dojenit deasemeni că s-au descurajat,
I-a pus pe ei să vadă că toate-au fost figura
Vorbirii despre Dînsul... și că în suferință,
Loviri și moarte crudă, calvar și umilință
De moarte-a triumfat!

Apoi Isus le zise că merge mai departe...
Iar ucenicii, „Doamne”, îi ziseră-amîndoi
„De-acuma e spre seară, de noi nu Te desparte,
Să vii cu noi la masă, că nu stăm fără Tine,
Cu Tine împreună noi ne simțim mai bine
„Rămii, rămii cu noi!”

Rămii cu noi o Doamne, în inima curată,
Rămii cu noi deapururi, ne iartă de păcat,
Să fie iar în lume o pace ne'ntinată
Ca frații toți să fie, cu toți să se iubească,
Și-al nostru alliluia în veci să proslăvească
Pe Cel ce a înviat!

Pocăința lui Petru

Acolo a fost punctul de oprire în viața lui Petru. Hristos i-a spus: „Tu nu mă poți urma acum”. Petru nu era în stare să-L urmeze pe Hristos, pentru că el nu a sfințit cu egoismul. Însă atunci când „a ieșit și a plîns cu amar” a venit marea schimbare. Hristos înainte de a trece mai departe i-a spus „Cînd te vei întoarce la Dumnezeu să întărești pe frații tăi”. Aici e punctul cînd Petru e convertit de la egoism la Hristos.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru istoria lui Petru. Nu știu un om în Biblie care ne dă mai mare mîngăiere. Cînd privim la caracterul său, așa de plin de defecte, și la ceea ce Hristos a făcut din el prin puterea Duhului Sfînt, este speranță pentru fiecare din noi. Dar ne amintim că înainte ca Hristos să-l umple cu Duhul Sfînt și să-l facă un om nou, el a ieșit și a plîns cu amar, el s-a umilit. Ca să înțelegem noi aceasta, să privim la patru puncte și anume: Petru ucenicul devotat al lui Isus; Petru trăind viața prin puterea sa; Petru în pocăința sa și ceea ce a făcut Hristos din Petru prin Duhul Sfînt.

PETRU UCENICUL DEVOTAT A LUI ISUS

Hristos a chemat pe Petru să părăsească mrejele sale, și să-L urmeze. El odată a spus: „Noi am părăsit totul și Te-am urmat”. Petru a lăsat totul să urmeze pe Isus. El de asemenea a fost un om gata de ascultare. Vă aduceți aminte cînd Hristos i-a spus: „Depărtează-o la adînc și aruncați-vă mrejele”. Petru personal știa că acolo nu este pește pentru că toată noaptea s-a ostenit și nu au prins nimic; însă el a spus: „La Cuvîntul Tău voi arunca mrejele”. El s-a supus cuvîntului lui Isus. Apoi el era un om de mare credință. Cînd el a văzut pe Isus umblînd pe mare a spus: „Doamne dacă Tu ești, poruncește să viu la Tine”; și la vocea lui Hristos s-a coborît din corabie și a umblat pe apă. Și Petru era un om

„Domnul S-a întors, și S-a uitat tîntă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: „Înainte ca să cînte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori” și a ieșit afară și a plîns cu amar”, Luca 22:61-62.

de cunoștință spirituală. Cînd Hristos a întrebât ucenicii: „Cine spuneți voi că sînt Eu?” Petru a fost în stare să răspundă: „Tu ești Hristosul, fiul Dumnezeului celui viu”. Și Hristos i-a spus: „Binecuvîntat ești tu Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea și sîngele ți-a descoperit ție, ci Tatăl Meu care este în ceruri”. Hristos a vorbit de el ca de omul stîncă avînd cheile împărăției. Petru era un om strălucitor, un devotat ucenic a lui Isus, și dacă el ar trăi azi toată lumea ar zice că e un creștin avansat. Și cît de multe încă i-a lipsit lui Petru.

PETRU TRĂIND VIAȚA EGOISTA

Lui i-a plăcut de sine, s-a încrezut în sine și a căutat onoare pentru sine. Vă aduceți din nou aminte, că imediat după ce Isus i-a spus: „Nu carnea și sîngele ți-a descoperit ție, ci Tatăl Meu care e în ceruri”, Hristos a început să vorbească de suferința Sa, și Petru L-a muștrat spunînd: „Să te ferească Dumnezeu Doamne, să nu ți se întîmple așa ceva!” Atunci Hristos i-a spus „Înapoia Mea, Satano!.. căci gîndurile tale nu sînt gîndurile lui Dumnezeu; ci gînduri de ale oamenilor”.

Petru era în voința de sine, încrezîndu-se în înțelepciunea sa, și înpiedecînd pe Hristos să meargă să moară. De unde aceasta? Petru s-a încrezut în sine și în învățăturile sale despre lucrurile divine. Vedem mai tîrziu că nu odată se ridică întrebarea, cine să fie cel mai mare și Petru era unul din ei, și el învăța, avea dreptul la primul loc. El căutase onoarea sa chiar mai mult ca ceilalți. El a părăsit corabia, mrejele, dar nu vechia viață.

Cînd Hristos i-a spus de suferințele Sale, și i-a spus: „Înapoia Mea, Satano!” Isus a continuat spunînd: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Nici un om nu-L poate urma fără să facă aceasta. Egoismul trebuie lepădat. Cînd Petru s-a lepădat de Hristos, a spus de trei ori: „Nu-L cunosc” în alte cuvinte „Eu nu am nimic de-a-face cu El, El și eu nu sîntem amici; eu mă lepăd de orice legătură”. Hristos i-a spus lui Petru că trebuie să se lepede de sine. Viața de egoism trebuie lepădată și orice pretenție călcată.

Aceasta este rădăcina adevăratei ucenicii, dar Petru nu a înțeles-o și nu a ascultat-o. Și care a fost urmarea? Cînd ultima noapte a venit, Hristos i-a spus: „Înainte ca să cînte cocoșul a treia oară, tu te vei lepăda de trei ori”.

Însă cu ce încredere în sine Petru spune: „Chiar dacă toți se vor lepăda, eu nu mă voi lepăda, eu sînt gata să merg la închisoare și la moarte cu Tine”.

Petru, sărac de cîinste s-a gîndit în realitate să o facă; însă nu se cunoștea pe el însuși. El nu a crezut că e așa de rău cum i-a spus Hristos că e.

Noi ne gîndim poate la păcatele individuale care vin întore noi și Dumnezeu, însă ce facem noi cu viața egoistă, care este în natura noastră? Ce facem cu trupul care este intrat sub puterea păcatului? Eliberarea de la aceasta e ceea ce ne lipsește. Petru nu a știut aceasta și prin urmare în aceea a fost mîngăierea lui, dar el a mers și s-a lepădat de Domnul său.

POCĂINȚA LUI PETRU

Petru s-a lepădat de Domnul său de trei ori, și atunci Domnul l-a privit; acea privire a lui Isus i-a rupt inima lui Petru, și totodată i-a descris înaintea lui păcatul teribil pe care l-a comis, marea greșeală și adîncul în care a căzut, și „Petru a ieșit și a plîns cu amar”.

Despre lauda păcii

Cine poate spune ce pocăință trebuie să fi fost aceasta? Când orele nopții au urmat, iar a doua zi când L-a văzut pe Hristos crucificat și înmormântat, apoi Sabatul oh, în ce desnădejde trebuie să fi petrecut aceea zi.

„Domnul meu s-a dus, speranța mea s-a dus, și eu am părăsit pe Domnul meu. După viața plină de iubire, după binecuvântata ucenicie de trei ani, eu am părăsit pe Domnul meu. Dumnezeu, iartă-nă!”

Eu nu cred că mai putem pătrunde în ce adâncă umilință a fost Petru atunci. Inșă acela era punctul de întoarcere și schimbare, în prima zi a săptămânii Hristos a fost văzut de Petru. Mai târziu la marea Galileii. I Isus l-a întrebat: „Mă iubești?” Până Petru a fost făcut să spună prin învățătură că Domnul l-a anunțat de lepădarea de El în treită și a spus în întristare, dar în cinste: „Doamne, Tu știi toate; știi că Te iubesc”.

PETRU ELIBERAT DE VIAȚA EGOISTA

Știi că Hristos L-a luat cu alții la scaunul tronului să aștepte acolo; și atunci în ziua Rusaliilor când s-a pogorît Duhul Sfânt, și Petru era schimbat, avea acea îndrăzneală, avea putere, cunoștința de Scriptură, o binecuvântare cu care a predicat în aceea zi. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Inșă acolo a fost ceva mai adânc și mai bun. Intreaga lui natură era schimbată. Lucrarea lui Hristos a început în Petru când El l-a privit, și a fost perfect când a fost umplut de Duh Sfânt.

Din Petru acela iubitor de sine a devenit omul Rusaliilor și scriitorul epistoliei sale. In suferința Sa Hristos nu la uitat, L-a privit și „Petru a ieșit și a plîns cu amar”.

de A. M.

Incepe prin a arăta că e timpul să ne deschidem inima pentru pace și să ne rugăm pentru statornicirea ei printre noi. Pacea, să fie prietena nedespărțită a fiecăruia dintre noi.

Trebuie să știi inșă, că nu-i destul să iubești tu singur pacea. E neapărat trebuitor să-i faci și pe alții părtași la ea. Să nu te temi că împărțind-o și altora, ți se va micșora propria ta pace. S-alungi o asemenea teamă de la tine. Căci una e a da din pacea ta altora și alta a da dintr-un bun material.

Altfel stau inșă lucrurile cu pacea. Ia împarte-o și pe aceeașta. Imparte-o la cât mai mulți și vei vedea că în loc să scadă ea se va înmulți. Dacă bunul material scade pe măsură ce-l împarți cu alții, pacea, dimpotrivă, crește, se mărește în raport direct cu numărul copărtașilor. Dacă vrei ca numai puțini oameni să fie copărtași la pace, pacea ta proprie va fi puțină, săracă și nesigură. Dacă vrei cu adevărat să-ți sporești aceeașta posesiune și să ți-o asiguri, apoi înmulțește-i posesorii, câștigă de partea ei cât mai mulți.

Când iubești niște lucruri materiale, ca de pildă; o fășie de pământ, argint, aur, case scumpe și împodobite etc, s-ar putea să le ai, dar și să nu le ai; când iubești inșă un bun sufleteș, pe acesta nu se poate să nu-l și ai, Pacea e și ea, în primul rînd un bun sufleteș. Cine o iubește cu adevărat o și posedă în realitate. Când o împarți și celor din jur, n-o împarți ca pe o piine. Când împarți piinea, cu cât mai mulți sînt cei pentru care se frînge, cu atît mai mică se face bucata din care ai dat. Pacea inșă, e asemenea piinii, care în minile discipolilor Domnului, crește prin frîngere și împărțire.

Nu uitați acum, că dacă vrei să faceți și pe alții părtași la pace, trebuie să fiți cei dintîi care să țineți la ea. Să se aprindă în voi puterea păcii ca să-i dogorească și înflăcăreze și pe ceilalți.

Fii iubitor de pace! Fii cu băgare de seamă și bucură-te tu mai inții, de frumusețea lucrului iubit. In același timp să arzi de dorinta de a aduce la ea și pe alții. Să vadă ceea ce vezi tu, să iubească ceea ce tu inșuți iubești, să păstreze ceea ce păstrezi tu inșuți.

Ocupă-te de ea pînă ce-i vei câștiga și pe dînsii pentru pace, frăție și unire. Adu-le aminte că totî rostim Tatăl nostru și totî sîntem fii ai aceluiași Părinte ceresc. Nu un prieten sau un vecin oarecare ne poruncește să trăim în pace și frăție, ci chiar Acela căruia ne adresăm cu Tatăl nostru.

Împreună înălțăm către Părintele ceresc o singură rugă: de ce să nu avem cu toții una și aceeași pace?

*

Cuvintele acestea sînt fragmente de gînduri, închinare păcii de unul dintre cei mai vestiți — din așa numiții „părinți bisericesti” — Augustin, care a trăit în prima jumătate a secolului al IV-lea d. Hr.

Cuprins de dragostea de pace, acest bun sublim al sufletului nostru, care vibrează cu atîta căldură în inima sa, el ne arată voința sa de a cuceri pentru pace pe cât mai mulți, nu numai pe toți păstoritii săi, dar chiar pe toți oamenii.

Cine-ar putea să citească cuvintele acestea fără să nu vibreze în sufletul lui acest dor de pace pe care trebuie să-l aibă fiecare păstor de suflete! Când a fost mai necesară pacea ca azi, când încă mai sînt oameni care urzesc planuri după planuri, să arunce omenirea într-un prăpăd ce n-a cunoscut trecutul, un nou război care ar distruge și ar transforma în sorum și cenușe tot ce mîna omului a creat mai bun de secole și milenii chiar?

Să răspîndești pacea trebuie s-o trăiești cu adevărat, să simți că covîrșește întreaga ta ființă. „E neapărat trebuitor să-i faci și pe alții părtași la ea”.

Invierea Domnului Isus

„Nu este aici a învia”. Luca 24 - 6.

Cea mai frumoasă și de seamă sărbătoare pentru noi credincioși creștini e Paștile. E așa pentru că la Paști sărbătorim moartea și învierea Domnului Isus. E sărbătoarea când toată puterea păcatului, robia omeni-rii, grozăvia iadului, au fost frînte și prin Isus a fost deschisă ușa mîntuirii poarta cerurilor. Gloria creștinismului e în învierea Domnului Isus. Cînd îngerul a spus cuvintele: „Nu este aici, ci a învia”, lumea a primit cea mai minunată veste din toate timpurile.

Acestea pentru că învierea lui Isus e garanția învierii noastre.

Dacă Isus nu ar fi învia din morți, întrebarea lui Iov: „Dacă omul moare, va mai învia el oare”, ar rămîne fără răspuns. Niciodată noi nu am fi avut siguranță că noi vom învia din morți, dacă nu am avea învierea lui Isus. Ea însă e sîmburele credinței noastre în învierea morților. De la ea pleacă toate. Apostolul Pavel vorbind despre învierea morților, leagă credința aceasta de învierea lui Isus. „Căci dacă nu înviază morții, nici Christos n-a învia”.
In dimineața învierii mormîntul gol, e icoana înfrîngerii pu-

terii morții. Dacă Isus a învia și noi vom învia. Domnul Isus este „cel întîi născut din morți”. E acum ceva foarte natural că dacă e vorba de cel dintîi, e vorba de un număr mai mare. După unul, urmează doi, trei, etc. A învia Domnul și după El, fiecare la rîndul cetei lui, va învia.

Apoi pentru că învierea lui Isus e dovada biruinții.

Din grădina Edenului păcatul a luat calea împotrivirii lui Dumnezeu. Una cerea Dumnezeu de la creatura Sa, alta îi șoptea Diavolul. Se pare că forțele aceste luptau mereu și lupta se dădea tot mai mare. În cele din urmă a venit Isus. Diavolul a căutat pe orice cale să evite crucea. El nu dorea ca Isus să ajungă la cruce. Acolo urma lupta decisivă, în care el trebuia să fie înfrînt. A căutat pe toate căile să-L amăgească, să-L înduplece să nu ajungă la cruce.

Toată lupta i-a fost zadarnică. Crucea din ce în ce se apropia mai mult. Lupta decisivă apărea tot mai de neocolit. A ajuns Calvarul. Pe cruce în moartea lui Isus puterea celui rău a fost înfrîntă și lumea căzută sub pedeapsa păcatului mîntuită. „Ia-

dule unde este biruința ta? Moarte unde îți este boldul?” Puterea lui Dumnezeu a biruit.

Chiar odată mort Domnul Isus, slujitorii celui rău, căutau să împiedice învierea Sa. Mormîntul a fost sigilat și păzit. Frica învierii îi nelinișteau pe dușmanii lui Isus, slujitorii celui rău. Dar dimineața biruinței a venit. Isus a învia, mormîntul s-a deschis și Domnul vieții a ieșit dînd viață tuturor celor ce cred în El.

Pe lîngă aceasta învierea Domnului Isus din morți e cea mai minunată veste, pentru că dobîndim un călăuzitor de viață și un mijlocitor la Tatăl.

Dacă Isus rămînea în mormînt credinciosul s-ar simți singur, fără putere. Dar slavă fie Domnului, El s-a sculat din morți, și a promis la credincioșii Săi că va fi cu ei pînă la sfîrșitul veacului. El este cel ce ne întovărășește pe calea vieții, e lîngă noi în clipele frumoase și cu bucurii, dar e lîngă noi și în clipele grele, întunecate de necazuri și întristări. Chiar atunci cînd toți te părăsesc, cînd nu mai avem pe nimeni, El e lîngă noi. Prezența Lui e una din cele mai mari binecuvîntări, de care are parte un credincios al Său. Ce alinătoare e ea cînd o simțim în greutățile noastre! Ce bucuroși suntem noi cînd mîna plină de dragoste e întinsă deasupra noastră, cînd pe drumul vieții noastre îl avem pe El lîngă noi într-o prezență intimă și sinceră!

Dar nu numai atît. El ne este în același timp și mijlocitorul nostru înaintea Tatălui. Toate durerile noastre, cunoscute bine de El sînt aduse la cunoștința Tatălui prin El. „Nu este nici un mijlocitor între om și Dumnezeu afară de Omul Isus Christos”. Ferice de cel pentru care mijlocitor e El. Binecuvîntată e lucrarea copiilor Lui, care e pri-vită și cunoscută de Tatăl prin Fiul Său jertfit pentru noi. Iată unele dintre motivele multe pentru care sărbătorirea învierii e cea mai mare și minunată sărbătoare a bisericii creștine. Da vestea cîntată de mic și mare în dimineața în care femeile s-au dus la mormînt, e CHRISTOS A INVIAT.

SUB HARUL LUI

de Aurel Cupferu

*Din anii cei dintîi ai tinereții
Te-am cunoscut, Isuse, Domn al vieții,
De-atunci mereu, mereu Tu m-ai păzit
Și niciodată nu m-ai părăsit:*

De-aceea-s liniștit!

*Ades' prin neguri dese am trecut,
Si-n ripe fîoroase am căzut,
De stînci și ascuțisuri m-am rănit,
Dar Tu m-ai vindecat, m-ai izbăvit:*

De-aceea-s fericit!

*Adesea fericit am tresălta
De bucurii cerești, ce-n dar mi-ai dat.
Gustat-am ale raiului comori,
Și chiar ai veșniciei dulci fiori*

De multe zeci de ori!

*Ori cît m-as osteni și-orice-aș jertfi
N-as fi, Isuse,-n stare-a-Ți mulțumî:
Iubirea, Harul Tău, mă copleșesc.
Nevrednic Ție sînt, să-Ți răsplătesc.*

Deaceea, Te iubesc!

Binecuvântările Invierii

Hristos a înviat! e cîntarea minunților de pretutindeni. Ce cîntare minunată! Stelele nu pot s-o armonizeze, iar cel mai iscusit poet nu poate să-i cuprindă taina și splendoarea. Ierusalimul era-n clocot în dimineața Invierii. Subiectul discutat în vorbirea trecătorilor era Învierea Nazarineanului răstignit.

Ucenicii începuseră și ei să se răspîndească în toate părțile, unii spre Emaus, alții în camera de sus, iar unii în cetate. Din inimile lor se spulberase orice speranță.

Femeile credincioase care păstrau în sufletul lor nădejdea că Isus va învia a treia zi, nu încetară de a mai bătători cărarea ce ducea la mormîntul din grădină în care era pus corpul coborît de pe cruce al lui Isus. Ele devin primele vestitoare ale invierii lui Isus prin faptul că s-au dus dis de dimineața la mormînt în prima zi a săptămîinii. Astfel ele vestesc faptul invierii prin convingerea lor personală.

Învierea lui Hristos a fost centrul preocupărilor ucenicilor Domnului Isus. Pînă aci ei crezuseră că viața lor se împotmoliase într-o ocupație fără rost. Învierea Mîntuitorului însă, vine și le spulberă orice îndoială și frică dîndu-le un principiu nou de viață pentru a putea fi îmbărbătați a vesti Evanghelia Sa. Tocmai atunci cînd pentru ei nu mai era nimic sigur; atunci întervine cerul și prăvălește la o parte piatra sigilată de Pilat, iar din mormîntul rece se scoală, înviind ca un Soare Acela care era pentru ei totul, Învățătorul și Domnul lor.

Pentru ucenicul curajului, care își pierduse orice nădejde este căutat de Acela, de care se lepădase, pentru a-i restatornici credința cu care îl va predica mai tîrziu pe Cel ce L-a văzut înviat.

Toma unul din cei doisprezece neputînd înțelege taina invierii primește binecuvîntarea arătării personale a celui înviat.

Învierea lui Isus devine pentru toți urmașii Lui, baza credinței și izvorul nădejdelor bi-

necuvîntate. Ștefan avînd aceeașă credință se ridică la nădejdea culmilor unde îl vede, pe Isus cel înviat din morți, stînd la dreapta Tatălui în cerurile pe care le-a văzut deschise. Saul din Damasc, urmărindu-l ca un prigonitor se-nfîlnește cu

El în viziunea de la porțile Damascului.

Ce mare har și binecuvîntare ne dau aceste mărturii despre învierea Domnului nostru Isus Hristos care este Pacea și temelia credinței noastre.

M. Ungureanu

Gînduri asupra Invierii

De aproape două mii de ani sărbătoarea Paștelor a fost prilej de nespusă bucurie duhovnicească, încurajare și întărire în lupta cea grea a omului cu păcatul. Aceasta, pentru că Învierea Domnului este o garanție și a invierii noastre, din moartea la care eram osîndiți de pe urma păcatului strămoșesc, care a adus cu sine în lume durerile, suferințele și moartea și prin care mintea omului s-a-ntunecat, voința de bine a slăbit, omul păcătos s-a depărtat de Ziditorul său și umbla rătăcind în întunerecul și umbra morții. Și pentru că cel căzut în păcat, numai cu slabele sale puteri nu se mai putea mîntui, nu se mai putea împăca cu Dumnezeu, nu se mai putea ridica singur din prăpastia în care căzuse — Bunul Dumnezeu, din marea Sa dragoste față de oameni, a trimis în lume pe Insuși Fiul Său, „*Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Unul Născut Fiul Său L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, și să aibă viață veșnică*“ (Ioan 3 : 16).

„Hristos Cel răstignit și îngropat, Hristos Cel pecetluit și străjuit S-a arătat mai tare decît moartea și a răsărit din mormînt ca un biruitor ca să trăiască veșnic“.

„Hristos a înviat și s-a făcut începătura invierii noastre“. Hristos a înviat și El este cu noi, cu fiecare credincios în toate clipele vieții noastre, și în clipa

de bucurie, și în clipa de durere, și în clipa de izbăvire, și în clipa de suferință, și în munca noastră, și în rugăciunea noastră, și în familia noastră, și în lupta noastră pentru mîntuire. El este mereu cu noi și ne luminează mintea, ne întărește voința, ne înflăcărează simțirea, ca să cugețăm numai cele adevărate, să voim și să facem numai cele bune și să avem inima prinsă de dragostea Lui și a aproapelui“.

„...Din bucuria cea neinserată a Domnului nostru Isus Hristos, care încălzește inimile noastre ca un Soare al vieții, lumina izvoarește ca o flacără încălzind întreaga noastră ființă“... lumina este scutul vieții; atingerea ei însuflește făptura și mișcă puterile ascunse ale firii; cu sprijinul său se plămădește hrana și sub bătaia ei se urzesc prefacerile ale pămîntului; duhul ei zămislește podoabă și frumusețe, roadă și îmbelșugare; din lumină sînt zidite sufletele noastre; către împărăția luminii grăbește sfîrșitul cel firesc al credincioșilor. „Într-însul era viața și viața era lumina oamenilor“ (Ioan 1 : 4) Viața și lumina sînt, prin urmare, de o ființă. De o ființă cu viața și lumina este și Învierea. Prin învierea lui Isus creștinii au cîștigat încredințarea nemuririi lor sufletești, au primit puteri de biruință asupra morții și au dobîndit, „arvuna mîntuirii și nădejdea fericirii veșnice“.

Ogorul lui Dumnezeu

„Voi sinteți ogorul lui Dumnezeu!” I Cor. 3:9.

Din parabola Domnului Isus Hristos cu neghina reiese că în Scriptură unul din înțelesurile cuvântului „ogorul” este lumea (Mat. 13:38).

„OGORUL ESTE LUMEA”

„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. (Marcu 16:15). Insuși Domnul Isus a predicat-o la Ierusalim, în Iudeea, în Samaria, în Galileea, în Decapole, în regiunea Tirului și Sidonului. Cei 12 apostoli au predicat-o de asemeni în Iudeea și Samaria și în unele provincii ale Imperiului Roman: Bitinia, Capadocia, Pont, Galatia (I. Petru 1:1). Ap. Pavel a predicat-o în tot cuprinsul împărăției romane, în deosebi în Asia mică, Macedonia, Grecia, Iliria, Italia etc.

De atunci Evanghelia se predică mereu, ajungând să fie bine cunoscută în toată lumea. Datorită sîrguinței credincioșilor Scriptura este astăzi tradusă și tipărită în mai multe sute de limbi, afară de dialectele locale sau provinciale. Duhul Sfînt și-a făcut lucrarea. Oamenii de toate rasele și limbile se închină la Dumnezeu adevărat și primesc viața veșnică, prin credința în Isus Hristos. Trimișii lui Hristos conlucrează cu Dumnezeu la această uriașă operă de mîntuire a sufletelor din pierzare, moarte și păcat.

Astfel în toate timpurile Dumnezeu a avut și are colaboratori care lucrează pe ogorul Său, vestind Evanghelia sau zidind bisericile deja existente.

„VOI SINTEȚI OGORUL”

Biserica locală este deasemenea numită *ogorul lui Dumnezeu*. Este unul din cele mai însemnate ogoare. După ce Evanghelia a fost predicată în începuturile ei și o mulțime oarecare de oameni *au crezut*, ei trebuie să fie consolidați mai departe, zidiți zi de zi, pentru a crește spre statura desăvîrșită a lui Isus Hristos.

Evanghelia se predică, dar nu toți cred. După cum arată pilda Semănătorului, numai a patra parte din semințele semănate prind rădăcină, răsar, cresc și rodesc. Trei părți din patru se usucă, arse de dogoarea ispitelor, înăbușite de buruienile și mărăcinii păcatelor, grijilor și plăcerilor, furate de pasările cerului.

Semințele care aduc rod se constituiesc în biserici locale. Ele au nevoie de creștere, de educație, de întărire, de instruire, de îndrumare.

Păstorii și ceilalți slujitori, ce au vreun dar Duhovnesc, sînt chemați să îndeplinească această operă de „plivire și stropire”, de îndreptare a ramurilor, de tăiere a celor uscate, de săpare la rădăcină, de îngrașare a pămîntului. Bi-

blia făgăduiește o mare răsplată celor ce îndeplinesc bine aceste sarcini.

Dacă epistolele Ap. Pavel către Timotei și Tit de adresează mai mult celor ce lucează pe sectoare mai mari — scrisorile Domnului Isus către cele 7 biserici din Asia Mică privesc mai mult pe lucrătorii bisericilor locale!

A ști să împarți hrana la timp convenit păstoritilor este o lucrare ce va primi o mare răsplată. A paște oile lui Hristos cere în primul rînd dragoste. Trebuie să fii o pildă în toate privințele pentru cei care așteaptă de la tine, nu numai cuvinte luminoase, ci și pilde luminoase. Ca să răspîndești lumină, trebuie să fii lumină. Nu numai să ai cuvinte despre adevărurile evanghelice, ci să le trăiești în viața ta de toate zilele, în purtările tale.

Pentru lucrătorii din bisericile lui Hristos se recomandă: rugăciune neîncetată, citirea Cuvîntului lui Dumnezeu, examinare personală continuă.

Luăți ca pildă educația făcută de ap. Pavel lui Timotei și Tit. El nu se mărginește numai a-i așeza în lucru, ci le face o educație permanentă.

OGORUL INIMII

Dintre toate „ogoarele”, poate, acesta este cel mai însemnat. De starea inimii, de starea personală față de Dumnezeu, depinde în cele din urmă mîntuirea noastră.

Biserica lui Hristos e formată din biserici locale, iar bisericile locale sînt formate din credincioși individuali. Dacă credincioșii dintr-o biserică sînt buni credincioși, sînt oameni sinceri, curați cu inima, au purtări și cugete sfînte și sînt împodobiți cu dragoste, cu milă și bunătate, atunci prin aceasta întreaga biserică locală este sfîntă și plăcută lui Dumnezeu.

Dacă nu pot exista credincioși fără o biserică, cu atît mai puțin nu se poate biserică fără credincioși. Biserica nu este ceva independent de ideea de membri ai bisericii. Totul se reduce la membri. Aici trebuie să fie ținta noastră: a crește pe membri așa fel, ca să fie ajutați a atînge la maximum desăvîrșirea care este în Isus Hristos. Duhul sfînt, Apostolii, misionarii și păstorii locali sînt concentrați, pentru a realiza pe acest ogor cele mai bune recolte.

Va depinde atît de credincioși cît și de lucrători, ca să ceară, împreună ploaia binecuvîntărilor cerești, lumina și căldura dragostei divine, care să dea creșterea puternică a seminței bune și roade multe și bine coapte. Și fiindcă știm că niciodată Dumnezeu n-a refuzat să ajute și să dea mai mult decît cerem și să facă totul din partea Sa, pentru ca ori ce credincios și ori ce

biserică să se dezvolte cit se poate mai măreț, rămîne numai ca noi ceilalți să nu lipsim de la obligațiile noastre. El niciodată n-a lipsit, nu lipsește și nici nu va lipsi; El a făcut și face întotdeauna ceea ce este atribuția Sa. Să ne facem și noi datoria și atunci lucrurile vor merge în chip ideal.

NEGHINA IN OGOR

„Am trecut pe lingă ogorul unui leneș — spune Solomon — și aproape de via unui om fără minte; și iată, spinii creșteau peste tot, mărarinii acopereau toată întinderea. Zidul împrejmuitor de piatră e surpat. Am privit cu băgare de seamă și am luat învățătură din ceea ce am văzut. Puțin somn, puțină ațipire, puțină ședere cu brațele încrucișate și sărăcia te va ajunge ca un hoț și lipsa ca un om înarmat“. Prov. 24 : 30—34.

Femeia harnică dimpotrivă, este laudată cu multe cuvinte de laudă Prov. 31 : 16—31. Domnul Isus se ocupă îndeaproape de acest subiect. În pilda talanților, El arată că servii care au lucrat bine, vor primi laude și intrare largă în împărăția lui Dumnezeu; servul leneș va fi mutat pentru lenevia lui și pedepsit cu aruncarea în întunecul de afară, unde va fi plînsul și scrișnirea dinților. Matei 25 : 14—30.

Caută și te apropie de felul de lucru practicat în bisericile din Scriptură; ia ca pildă felul de lucru al apostolului Pavel! Inspiră-te de la marii oameni ai lui Dumnezeu, din V. Testament și mai ales din N. Testament! Nu copia lucrarea altora, dar mergi pe urmele marilor slujitori ai Domnului, aplică metodele Scripturii! Stai strîns lipit de Mintuitorul tău! El te va lumina, te va călăuzi, te va ajuta și te va binecuvînta.

A. C.

R u g ă

*O, Doamne, Tu ce ne trimiți din slăvi
Pe raze dulci, lumina de la soare,
Și-asterni în primăvară pe dumbrăvi
Covor curat, țesut numai din floare.*

*Revarsă din prisosul de lumină
Un strop măcar în roua dimineții
Ca să-mi apară zarea tot senină
Și fără stavili drumurile vieții.*

*Din limpedele șipot al credinței
Prin harul Tău a-toate-făcător —
Dă-mi să adăp florile năzuinții
Înviorînd al inimii ogor.*

*O, Doamne, Tu ce faci ca să răsară
Pe tot întinsul firii dalbe flori,
Asupra cugetului meu coboară
Harul luminii izvorîte-n zori.*

Mîini binecuvîntate

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și înlîndarea lor vestește, lucrarea mîinilor, Sale“. Ps. 19 : 1.

Oare distingem noi totdeauna lucrările admirabile ale naturii care ne împresoară, care este opera mîinilor binecuvîntate? Dacă cerurile proclamă, cu atît mai mult noi trebuie să le distingem, căci prin ele a fost creată lumea și chiar în prezent sînt ocupate în a binecuvînta, în a călăuzi și a mintui: Mîinile binecuvîntate sînt: MIINI CREATOARE. Ele au făcut culmile munților —, riurile, mările și oceanele. Da ele au făcut toată frumusețea marelui univers. Peste tot se vede semnul dragostei lui Dumnezeu. Soarele, luna și stelele mărturisesc atotputernicia acestor mîini divine.

MIINI STRĂPUNSE. Minunea minunilor. Aceste mîini creiatoare sînt aceleași care au fost străpuns pe crucea Golgotei.

„Ei Mi-au străpuns mîinile și picioarele“. Ps. 22 : 16 — zice Domnul.

O revelație ne mai auzită a dragostei de care este plină inima Părintelui ceresc. Tot ce se vede în marele spațiu al acestui univers este o minunăție. Lumea deasemeni, este o minune, e lucrare a acelor mîini binecuvîntate și în cele din urmă străpuns de creatura Sa.

MIINI EDUCATOARE. În Ps. 32 : 4 serie: „Zi și noapte mîna Ta apăsa asupra mea“. O experiență tristă pe un credincios căzut în păcat.

Deși legătura cu Dumnezeu este întreruptă, totuși El așteaptă smerenia și mărturisirea celui abătut. David a fost obligat sub presiunea acelei mîini divine să facă aceasta. Ps. 32 : 5.

Totăl ceresc prin încercări desăvîrșite credința în toți cei născuți din nou, ca să-i facă capabili de orice lucrare bună. „În școala suferinții se nasc cele mai frumoase cîntece“ spunea Bunyan.

MIINI PROTECTOARE. „Oile Mele ascultă glasul meu — zice Domnul Isus“. Ioan 10 : 27—29. Ele nu vor pieri niciodată și nimeni 10 : 27—29. Ele nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va răpi din mîna Mea.

MIINI CE DAU DIRECTIVE. David îi conducea cu mîini înțelepte pe aleșii Domnului. Ps. 78 : 72. Moise cînd ridica mîinile, poporul avea biruință. Ps. 32 : 8—9.

MIINI BINECUVINTĂTOARE. Isus punea mîinile pe capul copiilor și le da binecuvîntarea sfîntă. Marcu 10 : 16.

MIINI DESCHISE. În necazuri, în încercări ca și în ispite Doamne în mîinile Tale îmi încredințez Duhul. Tu mă vei izbăvi Doamne. Ps. 31—5.

C. MANOLESCU

Calea spre pace între popoare

Ideia care însuflețește din zi în zi, tot mai mult omenirea, este ideea îndreptată spre apărarea celui mai de preț bun al ei, pacea. Această însuflețire, mereu crescândă e oglindită clar în unul din cotidienele noastre care scria zilele trecute: „Semnul distinctiv al timpurilor noastre este faptul că oameni din grupuri sociale diferite, de convingeri politice și religioase diferite se unesc în scopul apărării păcii și securității internaționale“.

Acest fapt se datorește însuflețirii covârșitoare a milioane de oameni care au luat în propriile lor mâini cauza apărării păcii și securității popoarelor, deși n-au trecut decât aproape 5 ani de la primul Congres Mondial al partizanilor păcii.

Iată de ce spune — între altele — prof. Fr. Joliot Curie, la una din cele mai apropiate sesiuni ale Consiliului mondial al Păcii de la Viena: „Profund conștienți de răspunderea noastră față de cele mai nobile năzuinți ale popoarelor, ne-am propus ca, prin acțiuni juste eficace să facem să progreseze marea mișcare mondială pentru asigurarea păcii. De la tribuna Consiliului Mondial al Păcii și de la tribunele marilor Congrese cunoscute din inițiativa lui au fost exprimate cu toată sinceritatea și limpezimea imaginației spre pace ale celor mai diferite pături sociale din întreaga lume“.

Principală problemă a zilelor noastre o constituie destinderea încordării internaționale și de rezolvarea ei este vital interesată viața a sute de milioane de oameni simpli de pe suprafața întregului pământ. De aceea în lumea întreagă se intensifică lupta popoarelor pentru rezolvarea problemelor internaționale pe calea tratativilor nașnice pentru slăbirea încordării internaționale, pentru menținerea și întărirea păcii.

Avântul nou ce inspiră această luptă este acela dat de hotărârile sesiunii Biroului Consiliului Mondial al Păcii care a avut loc între 28 și 30 martie la Viena. Aceste hotărâri vin și completează pe cele luate la conferința celor patru puteri care au avut ca hotărâre de frunte convocarea apropiatei conferințe de la Geneva a celor cinci mari puteri. Această conferință pe lângă că are menirea să stabilească o pace definitivă în Coreea și curmarea focului care seceră încă în Indochina atâtea vieți tinere, ea va constitui și un pas de recunoaștere a guvernului de la Pekin și intrarea Chinei noi la locul ce i se cuvine între marile puteri ale lumii care fapt va avea mare efect asupra apărării și menținerii păcii în lume.

Aceste întâlniri de însemnătate mondială arată mai limpede ca oricând că toate problemele care dezbină lumea pot fi rezolvate pe calea tratativilor.

„In cursul tratativilor se pot vedea foarte ușor scopurile și bunăvoința fiecărei părți. Tratativilor pot să dea celor ce participă la ele, înțe-

legerea reciprocă și să-i încurajeze să-și facă concesiile reciproce.

Ideia tratativilor răspunde convingerii creștine, după care războiul nu poate să fie mijloc de a ajunge la dreptate, nici mijloc de lămurire asupra îndreptăririi unui sistem sau altul de convingeri.

Noi vedem în tratative sinteza utilității politice și a rațiunii morale, regulatorul sigur relațiilor internaționale, garanția securității popoarelor în respectul deplinei lor libertăți și a independenței lor“. Așa glăsuia unul din eminenții luptători și apărători ai păcii la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii din noiembrie 1953 de la Viena, vorbind în numele bisericilor creștine.

Chemarea Consiliului Mondial al Păcii e îndreptată viu astăzi către toate popoarele Europei, care au trecut prin suferințele groaznice prilejuite de cele două războaie mondiale, să facă totul pentru a împiedica planurile celor ce unesc un nou război prin care s-ar dezlănțui un prăpăd ce n-a cunoscut încă continentul nostru. Printre țările care au suferit cel mai mult de pe urmele războaielor din trecut figurează și țara noastră. De altfel toate popoarele Europei țin bine minte învățămintele istoriei. Ele n-au uitat și nu vor uita niciodată că atât primul, cât și al doilea război mondial au fost precedate de scindarea Europei în grupări militare opuse altele. Ele nu vor uita niciodată jertfele fără număr ce a costat omenirea cele două războaie mondiale.

De aceea guvernul nostru urmărind cu atenție lucrările Conferinței de la Berlin a miniștrilor afacerilor externe ai Uniunii Sovietice, Franței, Statelor Unite și Angliei, sprijină, în numele poporului român iubitor de pace, toate acțiunile ce tind spre rezolvarea problemei vitale a asigurării securității colective în Europa.

Astfel guvernul nostru, întreg poporul român sprijină proiectul sovietic menit să pună frâu reinvierii militarismului german să împiedice orice noi agresiuni în Europa. Poporul nostru alături de celelalte popoare europene care au suferit jugul umilitor al imperialismului german își dă seama că reinvierea mașinii de război germane nu amenință numai Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, ci și pe cele din apusul Europei. De aceea consideră că încheierea tratatului european de securitate colectivă sînt interesate atât țările din estul, cât și țările din vestul Europei.

Declarația guvernului român arată că Republica Populară Română este gata să colaboreze cu toate statele din Europa pentru a feri acest continent de un nou război provocat de militarismul german sau de orice alt agresor.

„Incheierea unui tratat de securitate colectivă

M E T O D E A G R O T E C H N I C E

SEMĂNATUL ÎN CUIBURI

— dispuse în pătrat —

Metoda semănatului în cuiburi dispuse în pătrat nu s-a aplicat la noi în țară decât în mică măsură și numai la porumb. Dar așa cum recomandă hotărîrea Consiliului de Miniștri și a C.C. al P.M.R. din 3 martie 1954, ea trebuie extinsă pe suprafețe tot mai mari și la alte plante prășitoare, care se seamănă în distanțe mai mari, ca *floarea soarelui* și *cartoful*. Această metodă științifică precum și celelalte metode agrotehnice avansate pe care ni le pune la îndemînă uriașa experiență sovietică, sînt în interesul oamenilor muncii din agricultură căci prin folosirea lor ei vor obține recolte mai bogate la un preț de cost mai scăzut. În același timp ei contribuie la asigurarea unei largi aprovizionări a oamenilor muncii și la ridicarea nivelului lor de trai.

CUM SE FACE SEMĂNATUL

Semănatul plantelor în cuiburi dispuse în pătrat nu este o lucrare prea migăloasă sau care cere anumite cunoștințe speciale.

În Uniunea Sovietică sau construit mașini care seamănă direct atît *bumbacul* cît și *porumbul* în cuiburi dispuse în pătrat. Ele au un dispozitiv care lasă la distanțele dorite cîte 3—5 boabe de bumbac sau de porumb. Cu aceste mașini se poate executa semănatul în timp foarte scurt căci norma de lucru a unei mașini este de 3—4 ha. pe zi.

Porumbul se mai poate semăna în cuiburi dispuse în pătrat și cu semănătorile obișnuite pentru cereale la care se lasă numai cîteva tuburi, montate la distanțele cerute de plante. Aceste distanțe depind de bogăția solului în substanțe hrănitoare și de mărimea plantelor (portul lor). Astfel în solurile potrivit de bogate și umede pentru porumbul cu port mare, latura patratului e de 70 cm. pentru cel cu port mijlociu 60 cm, iar pentru porumbul cu port mic 50 cm, în toate cazurile lăsîndu-se numai cîte un fir la cuib. Pentru a căpăta patrate perfecte, rîndurile de porumb semămate trebuie să fie cît mai bine încheiate, să nu aibă goluri. Dacă porumbul se va lăsa la distanțe de 70 cm, e necesar să fie, înainte de rîrire, zece plante pe metru liniar. După ce porumbul a răsărit se trece de-a curmezișul rîndurilor cu un cultivator special marca C.U.T-21 care taie plantele de prisos și nu lasă decât buchete de 3—4 plante la distanța la care am reglat cuțitele cultivatorului care e egală cu distanța dintre rîndurile de plante. Această lucrare se numește buchetaj. După cîteva zile, cînd plantele au șase frunze, aceste buchete se răresc, lăsîndu-se numărul de fire recomandat la cuib, (1—2). În regiunile mai ploioase, și cu pămînturi mai bogate se pot lăsa două fire de cuib, dar în acest caz latura patratelor va fi mai mare. Astfel pentru porumbul cu port mare latura este

de 80 cm, pentru cel cu port mijlociu 75, și pentru porumbul cu port mic, 70 cm.

Acolo unde nu sînt nici mașini speciale de semănat în cuiburi dispuse în pătrat, nici mașini obișnuite, iar suprafața ce trebuie semănată este mică se poate semăna marcînd locurile cuiburilor la distanțele recomandate, fie cu o sfoară sau sîrmă, fie cu ajutorul marcatorului. Cel mai bine, terenul se poate marca cu marcatorul, o bîrnă lungă de 4—5 m. pe care sînt fixați dinți de lemn sau de fier la distanțele arătate și două coarne pentru condus. La el se înhamă un cal. Pentru ca liniile trase de marcator să se cunoască bine, pămîntul nu trebuie să fie bolovănos. Spargerea bolovanilor se face cu un tăvălug ușor, care în-deasă și totodată nivelează terenul. Cum se face marcarea? Se jalonează mai întîi o margine a aceluși teren și de jaloane se leagă o sfoară bine întinsă. Aceasta arată locul unde să se facă șanțulețul pe care trebuie să meargă primul dinte al marcatorului. Cînd se începe marcatul, un om conduce calul înhamat la marcator iar un altul apucă marcatorul de coarne și-l conduce — astfel încît primul dinte să meargă numai prin șanțuleț. La capătul terenului marcatorul se întoarce în loc astfel că la înapoiere ultimul său dinte merge pe linia făcută de el la ducere iar ceilalți dinți trasează pe teren linii noi. Marcatul se face în suveică. După ce s-au tras în felul acesta 20—25 marcatoare, se controlează cu jaloanele din nou pentru a se vedea dacă nu cumva s-a strîmbat linia. După ce s-a terminat marcatul terenului în lung, se marchează și în lat. Căpătăm astfel pe teren patrate cu latura egală cu distanța dintre dinții marcatorului. Cu un asemenea marcator se pot marca pe zi 10—12 ha.

Acolo unde se întretaie liniile trasate de marcator se face o groapă mică cu sapa la 8—10 cm adîncime și se pun 3—4 semințe. Un om poate semăna în felul acesta 0,25—0,30 ha de porumb pe zi. Folosind marcatorul sînt suficiente pentru semănat 12—16 kg. porumb la un hectar, ceea ce înseamnă o mare economie de sîmînță.

Prin semănatul în cuiburi dispuse în pătrat, prășitul se poate face fie cu prășitori purtate de vite, fie cu cultivatoare speciale purtate de tractoare pe roți. Marele avantaj al acestui fel de semănat este că prășitul se poate face printre rînduri în ambele sensuri, și în lung și în lat, în timp ce plantele prășitoare semămate obișnuit, nu se pot prăși mecanizat decît într-un singur sens, în lung, iar pe rîndurile de plante prașila nu se poate face decît manual. Prin semănatul în cuiburi dispuse în pătrat, în tot timpul vegetației nu mai e nevoie de intervenția cu sapa, de mîna decît odată sau de două ori și aceasta numai pentru a tăia buruienile ce au rămas în jurul plantelor. Iată cîteva cifre care arată și mai bine ce mare avantaj prezintă această me-

odă de semănat un lan în care porumbul a fost semănat la distanța de 70 cm, între rânduri și 50 cm pe rând; se prășește numai în lung, cu prășitoarea. În acest caz o suprafață de 35,7% din lan rămâne nelucrată, deoarece nu se pot apropia prea mult cuțitele prășitorii de plante căci le taie. Dar dacă porumbul e în cuiburi dispuse în patrate cu latura de 70 cm, suprafața nelucrată este de numai 12,8%, aproape de 3 ori mai mică decât în cazul celălalt. Mai mult încă, o suprafață de 41,3% din lan este lucrată de două ori la fiecare prășilă, odată când trece prășitoarea în lung, și a doua oară când trece prășitoarea în lat. Deci dacă se dau 3 prașile la un lan de porumb putem spune că 41,3% din suprafața lui se prășește de 6 ori. De aceea numărul brațelor de muncă precum și timpul întrebunțat pentru prășit se reduc cu cca 50%. Fiind necesar timp mai puțin pentru lucrările de întreținere se pot aplica chiar mai mult de 3 prașile, ceea ce ajută la sporirea producției și la curățirea terenului de buruieni.

Calea spre pace între popoare

(Urmare din pag. 10)

europăeană — care corespunde prevederilor Cartei O. N. U. — ar contribui la consolidarea păcii nu numai în Europa ci în întreaga lume. Susținând încheierea unui asemenea tratat, țara noastră înțelege totodată să-și intensifice colaborarea cu alte țări și în domeniul comercial și cultural. Zi de zi presa publică noi acorduri economice încheiate de țara noastră cu țări apropiate sau depărtate, europene, asiatice, africane sau americane. „Iată de ce — susține între altele declarația — că poporul nostru „este gata să-și unească eforturile cu toate țările care nu resping ideea securității colective, în scopul realizării principiilor fundamentale ale tratatului general european de securitate colectivă în Europa, convins că încheierea unui asemenea tratat nu poate fi decât în folosul tuturor statelor și popoarelor europene și servește cauza păcii în lume“.

Față de propunerile sănătoase și principiile ce le inspiră tratatul general european cu privire la securitatea colectivă în Europa la care se alătură cu căldură poporul nostru care a trecut prin încercarea focului dezlănțuit de cele două războaie mondiale, noi ca credincioși ai credinței creștine baptiste simțim o datorie sfântă a răspîndi aceste idei ale păcii din casă în casă în satele și orașele noastre, oriunde ne găsim.

Cauza păcii fiind o cauză sfântă trebuie să triumfe. Căldura păcii trebuie să înflăcăreze inima oricărui credincios, ca să poată fi dăruită și simțită, că trăiește în noi, de toți semenii ce ne înconjoară.

Fericii sînt făcătorii de pace căci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“, sînt cuvintele scumpe ale Aceluia care e Dumnezeuul Păcii.

R e d.

Metode noi

*Așteptam să vină primăvara
Și să ies din nou la semănat,
Sacul să mi-l trec la subțioară
Plin de bobul tare și curat.*

*Imi plăcea să ies de dimineață
Zorii să-i întîmpin pe ogor,
Să mă mîngîie pe ochi, pe față
Vîntul cu-a lui aripă, ușor.*

*Cu grăunțe palma-mi era plină;
Mina întindeam într-un avînt
Și cu dor, cu-ncredere deplină,
Aruncam sămînța în pămînt.*

*Cum pășeam încet, de după zare
Soarele în față-mi răsărea:
Umbra alungită-n depărtare
Semăna și ea în urma mea.*

*Tata mă-nvățase semănatul
Iar pe el bunicul. Ani la rînd,
Ce-apucasem unul de la altul
Ne părea că-i iege de ne-nfrînt.*

*...Alte vremi ne stau acum în față...
Parcă-un plug viața ne-a brăzdat,
A-ngropat ce-a fost la suprafață
Și vîrstare noi s-au înălțat.*

*Obiceiuri vechi de cînd e lumea
Pier de parcă nici cînd n-ar fi fost;
Mult nu e și nu le-o ști de nume
Nimeni: nu mai au în viață rost.*

*Ca pe-o haină ponosită, veche,
Din deprinderi și eu am lăsat;
Dar învățătura cea străveche —
Semănatul... asta niciodat'.*

*...Cam așa gîndeam punînd de o parte
Iar grăunțele pe păpuși;
Mă vedeam zvirîindu-le departe,
Cum e obiceiul pe la noi.*

*Și-acum... uite-mă-mpărțînd ogorul
Numai ochiuri, ochiuri de pătrat;
Port unealtă nouă: marcatorul —
Ne-nțîlnită pînă-acum prin sat.*

N. B.

INDRUMĂTORUL CREȘTIN BAPTIST

apare lunar, sub îngrijirea unui comitet
Redacția și Administrația

București B-dul N. Titulescu 56/A Raionul Stalin

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Administrației Poștelor și Telecomunicațiilor Nr. 88.872/947

Redactor: PETRE N. POPA

Întreținerea Poligrafică Nr. 16